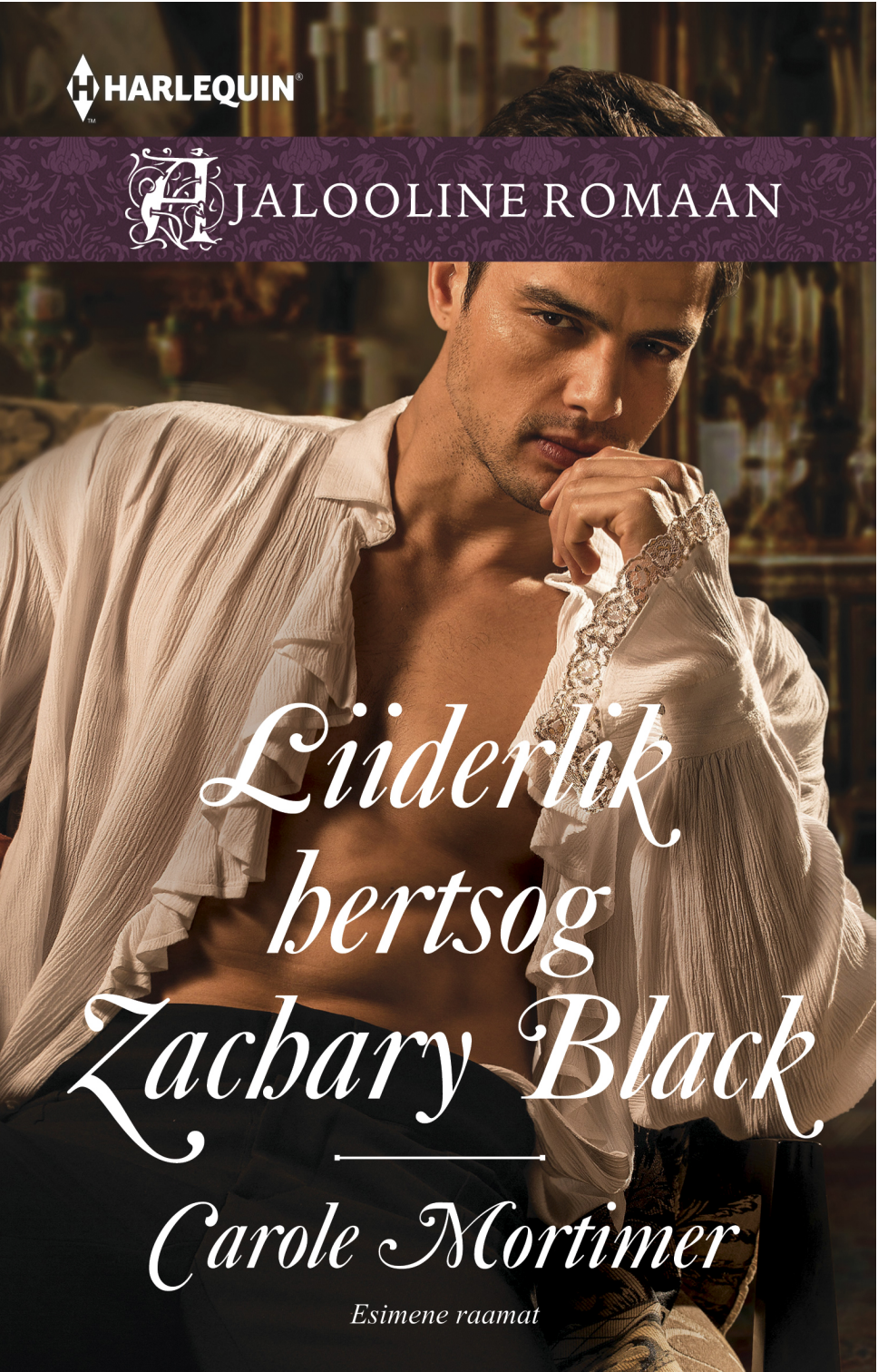

 HARLEQUIN®
A man with dark hair and a light beard, wearing a white, ruffled, long-sleeved shirt, is looking intensely at the camera. He has his hand near his chin. The background is a warm, dimly lit room with ornate furniture.

 JALLOOLINE ROMAAN

*Liiderlik
bertsog
Zachary Black*

Carole Mortimer

Esimene raamat

Carole Mortimer
Zachary Black: Duke of Debauchery
2014

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Stella Sägi
Korrektor Inna Viires

© 2014 by Carole Mortimer
© 2015 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M04291215
ISBN 978-9949-25-725-6

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Täna teid kõiki, et mu raamatuid loete!

Esimene peatükk

Veebruari lõpp 1815, Londonis White'i klubi ees

„Mida...?” Hawksmere'i hertsog Zachary Black, kes parajasti tõlda ronis, tardus äkitselt paigale, kui märkas tõlla tagumises osas varjus üht kuju juba istumas. Tõllalaterna valgus oli maha keeratud, nii ei näinud ta, kas too, kes varjus istub, on mees või naine. „Lamb?” pööras ta tallimehe poole süüdistava pilgu ja ta hõbehallid silmad välkusid lambi tuhmis võbelevas valguses.

Keskealine mees ajas end sirgu. „Daam ütles, et te ootate teda, teie hiilgus,” vastas ta kõhklevalt.

Sissetungija oli järelikult naine, nentis Zachary süngelt. Kuid kindlasti polnud ta kedagi oodanud.

Kui just...

Ta oli just veetnud öhtu ja pool ööd klubis oma nelja parima sõbra seltsis, tähistades neist ühe, Worthingi hertsog Marcus Wildingi peatset abiellumist oma armsama leedi Julianna Armitage'iga. Nende pulmad pidid toimuma juba alanud päeval.

Eelmisel aastal oli ka Zachary ise veeretanud mõnda aega abiellumise mõtet, vajaduse selleks olid talle peale sundinud

ta isa testamendis sisalduvad tingimused. Kuid katse naist võtta oli läinud nii katastroofiliselt valesti, et tal polnud mingit tahtmist seda kogemust korrata. Siiski ei takistanud ta enese küünilisus tal Worthingile südamest kõike head soovida. Tõepoolest, seda oli ta teinud peaaegu koidikuni.

Sellepärast mõtles Zachary nüüd, et võib-olla kuulub tõllas istuv naine nende pulmapidustuste juurde. Võib-olla on see Worthingi kingitus talle? Võib-olla leiavad ka Zachary teised kolm sõpra oma tõldadest samasugused kingitused ees ootamas?

Võib-olla tõesti, kuid Zachary otsustas olla ettevaatlik, kuni on veendunud, millega on tegemist. Sõda Napoleoniga võis küll läbi olla ja korsiklane ise Elba saarel vangistuses, kuid ajad olid siiski ohtlikud. Avastada tõllas ees ootamas tundmatu naine oli kindlasti piisavalt mõjuv põhjus valvelolekuks.

„Hawksmere House, Lamb,” käskis ta napolisõnaliselt ja ronis tõlda sisse. Uks sulgus ta selja taga. Ta istus salapärase naise vastu ja asetas kübara enda kõrvale istmele. Tõld hakkas liikuma.

Zachary silmad olid nüüd hämarusega piisavalt kohanenud, nii pani ta tähele, et naine kandis musta loori, mis kattis teda kübarast kuni saabasteni. Seetõttu ei saanud Zachary aru, kas naine oli vana või noor, tüse või kõhn.

Kas loor oli meelega valitud?

Kahtlemata.

Zachary vaikis. See daam oli ta üles otsinud ja seepärast oli naisel kohustus ka öelda, mis põhjusel ta seda tegi.

Öelda, kas ta on sõber või vaenlane.

Georgianna süda peksis meeletult, kui ta vaatas enda vastas istuvat vaikivat, kuid valvsat Zachary Blacki, Hawksmere'i hertsogit. Meest, kellel, kui ta naise ära tunneb, on kuhjaga põhjust teda vihata. Kuulujutud rääkisid, et karm ja küüniline Zachary Black võis olla ohtlik mees, kui ta kellegi või millegi suhtes vastumeelsust tundis, ükskõik kui suur see vastumeelsus oli.

Georgianna surus endas värina maha, ajas selja sirgu ja tervitas mahedalt: „Teie hiilgus.”

„*Proua.*” Mees kallutas kergelt pead, ta moodsalt pikad juuksed näisid hämaras valguses sinimustad nagu kaarnatiib. Hõbedased silmad ta kotkanäos olid pilukil ja kulumud nende heledate säravate silmade kohal tumedad. Tal olid teravad põsesarnad, järeleandmatu, kaunilt voolitud suu ja tugev lõug.

Georgianna pilk eksis paratamatult allapoole, tolle kõrgi lõua alla, kus valge särgikrae kohal oli näha punetavat armi. Haavaarm oli nii pikk ja sirge, et näis, nagu oleks keegi proovinud mehe kõri läbi lõigata. See oligi kahtlemata olnud prantslase kavatsus, kes selle vigastuse tekitanud saablit kandis.

Neiu surus veel kord maha värina, pööras siis pilgu tagasi tõmmule süngele näole haava kohal. „Saar aru, et mu viibimist teie tõllas võib pidada... võib pidada ebatraditsiooniliseks lähenemisviisiks.”

„Sõltub muidugi, mis põhjus teil siin viibimiseks on,” venitas mees vaikselt.

Georgianna surus kinnastes käed musta loori all kõvasti rusikasse. „See on... Mul on tähtsaid teateid, mida on vaja... mida tuleb edastada kellelegi, keda te minu teada tunnete.”

Ta vastas istuv mees näis liikumatuna, ilme endiselt sama pilkavalt ükskõikne, sellegipoolest tajus Georgianna mehe ükskõiksuse taga äkki valvsat pinget.

„Tõesti?” pomises mees huvitult.

„Jah.”

Zachary kergitas tumedaid kulme. „Siis võib arvata, et te ei tunginudki mu tõlda, kavatsedes ülejäänud öö mu voodis veeta?”

„Kindlasti mitte!” Šokeeritult surus Georgianna selja vastu mugavat polsterdatud seljatuge.

Mees jätkas tema pörnitemist oma pilukil, halastamatute hõbesilmadega veel mitu pikka hetke. „Kahju,” venitas ta lõpuks. „Tänase juba niigi ülimalt meeldiva õhtu lõpetuseks oleks üks mõnus patune meelelahutus ära kulunud. Aga jumala eest, öelge siis, mis tähtsad teated need on, mida teil on vaja nii kiiresti mu tuttavale edasi anda? On need tõesti nii tähtsad, nagu näib, et pidite valetades ja ettekäändeid kasutades mu tõlda tungima, selle asemel et mind päevavalges külastada?” uuris ta pilkavalt.

Olles nüüd Zachary Blackiga silmitsi, kuigi ta enese nägu ikka musta loori varjus, küsis Georgianna endalt sama.

Varahommikul kella poole kolme ajal oli kõrgilt ülev Hawksmere'i hertsog selline mees, kellele usutavasti mitte keegi hea meelega ei läheneks.

Tuleb tunnistada, et mehe vaprustest lahinguväljal, nii mõõga kui püstoliga, räägiti legende. Tema oskused magamistoas olid samavõrra legendaarsed. Kuid samuti oli ta härrasmees, kelle kohta räägiti, et ta tegutses mõlemal rindel ühtviisi külmalt ja armutult.

Külmalt ja armutult, mis, nagu Georgianna enamikust teistest paremini teadis, tähendas hirmuäratavat otsusekindlust.

Ta teadis seda isegi nii hästi, et ei kahelnud: kui hertsog ta ära tunneks, peataks mees kõhklemata tõlla ja viskaks ta tseremoonitsemata tänavale.

Seda võis ta muidugi veel teha.

Neiu hingas sügavalt sisse. „Räägitakse, või täpsemalt, mul on põhjust uskuda, et teil on teatud... sidemeid? Valitsuses?”

Zachary istus laisalt oma hertsogliku tõlla uhkelt polsterdatud istmel edasi, ta ilme oli muutumatult tõgav ja tüdinud. Kuid sisemiselt oli ta hetkega valvsaks muutunud. Talle ei meeldinud viis, kuidas naine oli kõhelnud enne ta sidemete mainimist.

Paistis, et naine teadis midagi sellest, et Zachary oli viimased neli aastat kuningakoja luureagendina töötanud. Selline teave polnud kindlasti avalikkusele mõeldud. Tõesti, vastasel juhul oleks ta pingutustest selles töös vähe kasu.

Ta kehtas ükskõikselt õlgu. „Mul on parlamendis palju tuttavaid, kui te seda mõtlesite.”

„Me mõlemad teame, et ei mõelnud.”

„Tõesti?” Neetud, kes see naine on?

Noorem naine, kui otsustada kerge ja hingeldava hääle järgi, ja vist vallaline, kui arvestada ta šokeeritud vastust küsimusele voodissemineku kohta. Samuti näis ta aktsendi ja kõnemaneeeri järgi olevat haritud, kuid loor takistas mehel ikka veel aru saamast, kas ta on heleda- või tumedapäine, paks või peenike.

Või mida ta teadis sidemetest valitsuses.

„Jah,” kinnitas naine kindlalt.